

u razlici spram vremena i stoga nije pogodna za mišljenje vremenovanja umetničkog dela. (151)

Kako vremenuje umetničko delo čiji bitak ima karakter samoprikazivanja? Gadamer na dato pitanje odgovara sledećim rečima: “Na jedan neodvojiv, neizbrisiv način, prikaz ima karakter ponavljanja istog. Pod ponavljanjem se ovde, naravno, ne misli da se nešto ponavlja u pravom smislu te reči, tj. da se svodi na prvotno. Svako ponavljanje je, naprotiv, jednako izvorno u odnosu na samo delo.” (152)

U eksplikaciji karaktera vremenovanja umetničkog dela, koje je određeno kao ponavljanje, Gadamer se poziva na iskustvo svečanosti/praznika ili festivala koje na najbolji nači pokazuje datu sturkturu vremena. Ono što je očigledno jeste da svečanosti i praznici jesu nešto što opstoji tako što se ponavlja. Dakle praznik jeste nešto što se vraća, ili jeste tako što jeste na način vraćanja. (152) Ono što Gadamer ovde ističe jeste da ponavljanje svečanosti mi ne mislimo kao vraćanje nečega što je prethodno bilo, niti je ovde na delu puko sećanje prve, takoreći izvorne svečanosti. Tako Gadamer kaže: “Prvotni sakralni karakter svih svečanosti očigledno isključuje razlikovanja kakva su nam poznata u iskustvu vremena sadašnjosti, u sećanju i očekivanju. Ovo iskustvo vremena svečanosti je, naprotiv, *odvijanje*, jedna sadasnjest *sui generis*.” (153)

Vremenitost umetničkog dela koja se odvija kao ponavljanje ne može biti mišljena u pogledu na uobičajeno razumevanje vremena unutar kojeg iskustvo vremena jeste iskustvo sukcesije, sledovanja niza sada. Svečanost jeste nešto što opstoji tako što se uvek i izvnova menja.

Mišljenje svečanosti ne cilja na prvobitni čin kada je ona uvedena. Čak i ako hoćemo da mislimo prvo uvođenje neke svečansoti, onda treba misliti da prvo